

الخبیر

خبیر (الخبیر)، از [اسمای حسناى الهی](#) می‌باشد.

فهرست مندرجات

- ۱ - [معنا](#)
- ۲ - [در دعاها](#)
- ۳ - [دیدگاه مفسران](#)
- ۴ - [در دیگر منابع اسلامی](#)
- ۵ - [فهرست منابع](#)
- ۶ - [پانویس](#)
- ۷ - [منبع](#)

معنا

الخبیر به معنی عالم به امور از ریشه خ ب ر آمده و به عنوان یکی از اسمای الهی ۴۵ بار در [قرآن کریم](#) به کار رفته است؛ پنج بار همراه [لطیف](#)، پنج بار همراه [بصیر](#)، چهار بار همراه [حکیم](#)، چهار بار همراه [علیم](#) و ۲۷ بار به تنهایی.

- [۱] محفوضاد عبدالباقی، المعجم المفهرس لالفاظ القرآن الکریم، ذیل واژه، بیروت: دار احیاء التراث العربی، (بی‌تا).
- [۲] خلیل بن احمد، کتب العین، ذیل «خبیر»، چاپ مهدی مخزومی و ابراهیم سامرائی، قم ۱۴۰۵.
- [۳] محمد بن احمد از هری، تهذیب اللغة، ذیل «خبیر»، ج ۷، چاپ عبدالسلام سرحان، قاهره (۱۳۸۶/۱۹۶۷).

در دعاها

خبیر در ادعیه نیز از جمله در [دعای جوشن کبیر](#)

- [۴] ابراهیم بن علی کفعمی، المصباح، ج ۱، ص ۴۴، چاپ حسین اعلمی، بیروت ۱۴۱۴/۱۹۹۴.
- [۵] ابراهیم بن علی کفعمی، المصباح، ج ۱، ص ۴۵، چاپ حسین اعلمی، بیروت ۱۴۱۴/۱۹۹۴.
- [۶] ابراهیم بن علی کفعمی، المصباح، ج ۱، ص ۶۹، چاپ حسین اعلمی، بیروت ۱۴۱۴/۱۹۹۴.
- [۷] ابراهیم بن علی کفعمی، المصباح، ج ۱، ص ۷۹، چاپ حسین اعلمی، بیروت ۱۴۱۴/۱۹۹۴.

و [دعای مجیر](#)

- [۸] ابراهیم بن علی کفعمی، المصباح، ج ۱، ص ۳۵۹، چاپ حسین اعلمی، بیروت ۱۴۱۴/۱۹۹۴.
- در کنار دیگر اسمای الهی آمده است.

دیدگاه مفسران

مفسران قرآن تقریباً در همه موارد خبیر را معادل [علیم](#) آورده‌اند، و با نظر به عبارات پیش و پس از کلمه خبیر و مضمون و شأن نزول آیه، متعلق این [علم](#) را مشخص کرده و معانی گوناگونی را ذکر کرده‌اند: عالم به [خلق](#) و آفریده خویش

- [۹] احمد بن محمد میبیدی، کشف الاسرار و عدة الابرار، ذیل سبأ: ۱، چاپ علی اصغر حکمت، تهران ۱۳۶۱ ش.
- ؛ [علم](#) به تدابیر آشکار و نهان

- [۱۰] عبدالله بن عمر بیضاوی، انوار التنزیل و اسرار التوویل، ذیل حج: ۶۳، المعروف بتفسیر البیضاوی، مصر ۱۳۳۰، چاپ افست بیروت (بی‌تا).
- عالم به اعمال بندگان

- [۱۱] ابوالفتوح رازی، روض الجنان و روح الجنان فی تفسیر القرآن، ذیل نساء: ۱۲۸، چاپ محمدجعفر یاحقی و محمدمهدی ناصح، مشهد ۱۳۶۵-۱۳۷۶ ش.

عالم به اعمال قبل از انجام آنها

[۱۷۱] طبرسی، تفسیر مجمع البیان، ذیل نساء: ۹۴.

عالم به فرمانبری و نافرمانی بندگان

[۱۷۲] احمد بن محمد ثعلبی، الکشف و البیان، ذیل نور: ۵۳، المعروف تفسیر الثعلبی، چپ علی عاشور، بیروت ۱۴۲۲/۲۰۰۲.

عالم به مصالح و مضار بندگان

[۱۷۳] طبری، جامع، ذیل انعام: ۱۸، .

عالم به سرانجام کار بندگان

[۱۷۴] محمد بن عمر فخر رازی، التفسیر الکبیر، ذیل سبأ: ۱، قاهره (بی‌تا)، چپ افست تهران (بی‌تا).

و عالم به آنچه از دل زمین بیرون می‌آید و برای آن مفید است.

[۱۷۵] طوسی، التبیان فی تفسیر القرآن، ذیل حج: ۶۳.

در دیگر منابع اسلامی

در دیگر منابع اسلامی خبیر را عموماً به این معانی به کار برده‌اند:

(۱) به معنای علیم، یعنی آگاه به همه معلومات.

[۱۷۶] احمد بن حمدان ابوحاتم رازی، کتاب الزینة فی الکلمات الاسلامیة العربیة، ج ۱، ص ۱۰۸، چپ حسین فیض الله همدانی، ج ۱، قاهره ۱۹۵۷.

[۱۷۷] عبدالرحمن بن اسحاق زجاجی، اشتقاق اسماء الله، ج ۱، ص ۱۲۷، چپ عبدالحسین مبارک، بیروت ۱۴۰۶/۱۹۸۶.

[۱۷۸] ابن بابویه، التوحید، ج ۱، ص ۲۱۶، چپ هاشم حسینی طهرانی، قم (۱۳۵۷ش).

[۱۷۹] عبدالکریم بن هوازن قشیری، شرح القشیری لاسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۴۶۵، چپ عاصم ابراهیم کیالی، بیروت ۱۴۲۷/۲۰۰۶.

[۱۸۰] عبدالملک بن عبدالله جوینی، کتاب الارشاد الی قواطع الادلة فی اصول الاعتقاد، ج ۱، ص ۱۴۲، چپ اسعد تمیم، بیروت ۱۴۱۶/۱۹۹۶.

(۲) به معنای خاصتر از علیم، از جمله به معنای عالم به حقیقت و کنه امور

[۱۸۱] ابراهیم بن سری زجاج، تفسیر اسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۳۳، چپ احمدیوسف دقاق، قاهره (۱۳۹۵/۱۹۷۵).

[۱۸۲] محمد بن محمد غزالی، المقصد الاسنى فی شرح معانی اسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۱۱۲، چپ فضله شحاده، بیروت ۱۹۷۱.

[۱۸۳] ابراهیم بن علی کفعمی، المقام الاسنى فی تفسیر الاسماء الحسنى، ج ۱، ص ۴۱، چپ فارس حسون، قم ۱۴۱۲.

[۱۸۴] حسن بن عبدالله عسکری، الفروق اللغویة، ج ۱، ص ۷۴، قاهره ۱۳۵۳، چپ افست قم (بی‌تا).

عالم به چیزی پیش از پیدایی آن

[۱۸۵] احمد بن حسین بیهقی، کتاب الاسماء و الصفات، ج ۱، ص ۱۴۴، بیروت ۱۴۰۵/۱۹۸۴.

عالم به جزئیات

[۱۸۶] طباطبائی، ذیل سبأ: ۱.

علمی که با نظر به ذات امور حاصل شود

[۱۸۷] عبدالکریم بن ابراهیم جبلی، الکاملات الالهیة فی الصفات المحمدیة، ج ۱، ص ۱۱۸، چپ سعید عبدالفتاح، قاهره ۱۴۱۷/۱۹۹۷.

علمی که بعد از امتحان الهی حاصل شود

[۱۸۸] ابن عربی، الفتوحات المکیة، ج ۴، ص ۲۳۹، بیروت: دار صادر، (بی‌تا).

علم خداوند به افعال و اقوال بندگان.

[۱۸۹] احمد بن منصور سمعانی، روح الارواح فی شرح اسماء الملک الفتاح، ج ۱، ص ۲۵۸، چپ نجیب مایل هروی، تهران ۱۳۶۸ش.

خبیر فقط به معنای اول، به جز خدا، بر انسان نیز اطلاق می‌شود، چه انسان به خفایای درونی و نیکی‌ها و بدی‌های نفس خود آگاه است، با این تفاوت که این علم در خصوص انسان از راه خیر گرفتن و آزمودن حاصل می‌شود و بنابراین ممکن است در آن خطا راه یابد، اما در علم خداوند هیچ شک و عجزی وجود ندارد و این معنا تنها مخصوص خداوند است.

[۱۹۰] ابراهیم بن سری زجاج، تفسیر اسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۳۳، چپ احمدیوسف دقاق، قاهره (۱۳۹۵/۱۹۷۵).

[۱۹۱] شهور بن طاهر اسفراینی، تاج التراجم فی تفسیر القرآن للأعجم، ج ۱، ص ۲۸، چپ نجیب مایل هروی و علی اکبر الهی خراسانی، ج ۱، تهران ۱۳۷۵ش.

[۱۹۲] محمد بن عمر فخر رازی، شرح اسماء الله الحسنى للرازی، ج ۱، ص ۲۴۸، و هو الکتاب المسمى لوامع البینات شرح اسماء الله تعالی و الصفات، چپ طه عبدالرؤوف سعد، قاهره ۱۳۹۶/۱۹۷۶، چپ افست تهران ۱۳۶۴ش.

[۱۹۳] محمد بن احمد قرطبی، الاسنى فی شرح اسماء الله الحسنى و صفاته الغلی، ج ۱، ص ۴۹۲، چپ شحلت احمدطحان، منصوره، مصر ۱۴۲۷/۲۰۰۶.

(۳) به معنای مُخبِر، مانند **سمیع** به معنی مُسمع، یعنی خیر دهنده.

[۱۹۴] عبدالکریم بن هوازن قشیری، التحبیر فی التتکیر، ج ۱، ص ۵۴، چپ ابراهیم بسیونی، قاهره ۱۹۶۸.

[۱۹۵] محمد بن عمر فخر رازی، شرح اسماء الله الحسنى للرازی، ج ۱، ص ۲۴۹، و هو الکتاب المسمى لوامع البینات شرح اسماء الله تعالی و الصفات، چپ طه عبدالرؤوف سعد، قاهره ۱۳۹۶/۱۹۷۶، چپ افست تهران ۱۳۶۴ش.

در منابع عرفانی آمده است که مداومت بر ذکر این اسم الهی موجب می‌شود آملی در همه اقوال و افعال خود پروای خداوند را داشته باشد، به هر آنچه او برایش مقرر کرده است اعتماد کند و بدینسان دشواری‌ها بر او آسان گردد و ریا و سالوس از او دور شود، چرا که خداوند به همه امور بندگان و نیازهای آنان پیش از آنکه بر زبان آورند آگاه است.

[۱۹۶] ابراهیم بن سری زجاج، تفسیر اسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۳۳، چپ احمدیوسف دقاق، قاهره (۱۳۹۵/۱۹۷۵).

[۱۹۷] عبدالکریم بن هوازن قشیری، التحبیر فی التتکیر، ج ۱، ص ۵۵، چپ ابراهیم بسیونی، قاهره ۱۹۶۸.

[۱۹۸] عبدالکریم بن هوازن قشیری، شرح القشیری لاسماء الله الحسنى، ج ۱، ص ۱۳۸-۱۳۹، چپ عاصم ابراهیم کیالی، بیروت ۱۴۲۷/۲۰۰۶.

[۱۹۹] احمد بن منصور سمعانی، روح الارواح فی شرح اسماء الملک الفتاح، ج ۱، ص ۲۵۹-۲۷۹، چپ نجیب مایل هروی، تهران ۱۳۶۸ش.

فهرست منابع

(۱) ابن بابویه، التوحید، چپ هاشم حسینی طهرانی، قم (۱۳۵۷ش).

- (٢) ابن عربي، الفتوحات المكية، بيروت: دارصادر، (بي.تا).
- (٣) ابو الفتوح رازي، روض الجنان و روح الجنان في تفسير القرآن، چاپ محمدجعفر ياحقى و محمدمهدى ناصح، مشهد ١٣٦٥-١٣٧٦ ش.
- (٤) احمد بن حمدان ابوحاتم رازي، كتاب الزينة في الكلمات الاسلامية العربية، چاپ حسين فيض الله همداني، ج ١، قاهره ١٩٥٧.
- (٥) محمد بن احمد ازهرى، تهذيب اللغة، ج ٧، چاپ عبدالسلام سرحن، قاهره (١٣٨٦/١٩٦٧).
- (٦) شهفور بن طاهر اسفراينى، تاج التراجم في تفسير القرآن للأعاجم، چاپ نجيب مايل هروى و على اكبر الهى خراسانى، ج ١، تهران ١٣٧٥ ش.
- (٧) عبدالله بن عمر بيضاوى، انوار التنزيل و اسرار التأويل، المعروف بتفسير البيضاوى، مصر ١٣٣٠، چاپ افست بيروت (بي.تا).
- (٨) احمد بن حسين بيهقى، كتاب الاسماء و الصفات، بيروت ١٩٨٤/١٤٠٥.
- (٩) احمد بن محمد ثعلبى، الكشف و البيان، المعروف بتفسير الثعلبى، چاپ على عاشور، بيروت ٢٠٠٢/١٤٢٢.
- (١٠) عبدالملك بن عبدالله جوينى، كتاب الارشاد الى قواطع الادلة في اصول الاعتقاد، چاپ اسعد تميم، بيروت ١٩٩٦/١٤١٦.
- (١١) عبدالكريم بن ابراهيم جيلى، الكمالات الالهية في الصفات المحمدية، چاپ سعيد عبدالفتاح، قاهره ١٩٩٧/١٤١٧.
- (١٢) خليل بن احمد، كتاب العين، چاپ مهدى مخزومى و ابراهيم سامرائى، قم ١٤٠٥.
- (١٣) حسين بن محمد راغب اصفهائى، المفردات في غريب القرآن، چاپ محمد سيد كيلانى، تهران (١٣٣٢ ش).
- (١٤) ابراهيم بن سرى زجاج، تفسير اسماء الله الحسنى، چاپ احمد يوسف دقاق، قاهره (١٩٧٥/١٣٩٥).
- (١٥) عبدالرحمان بن اسحاق زجاجى، اشتقاق اسماء الله، چاپ عبدالحسين مبارك، بيروت ١٩٨٦/١٤٠٦.
- (١٦) احمد بن منصور سمعانى، روح الارواح في شرح اسماء الملك الفتاح، چاپ نجيب مايل هروى، تهران ١٣٦٨ ش.
- (١٧) طباطبائى.
- (١٨) طبرسى، تفسير مجمع البيان.
- (١٩) طبرى، جامع.
- (٢٠) طوسى، التبيين في تفسير القرآن.
- (٢١) حسن بن عبدالله عسكرى، الفروق اللغوية، قاهره ١٣٥٣، چاپ افست قم (بي.تا).
- (٢٢) محمد بن محمد غزالى، المقصد الاسنى في شرح معانى اسماء الله الحسنى، چاپ فضله شحاده، بيروت ١٩٧١.
- (٢٣) محمد بن عمر فخر رازى، التفسير الكبير، قاهره (بي.تا)، چاپ افست تهران (بي.تا).
- (٢٤) محمد بن عمر فخر رازى، شرح اسماء الله الحسنى للرازى، و هو الكتاب المسمى لوامع البينيت شرح اسماء الله تعالى و الصفات، چاپ طه عبدالرؤف سعد، قاهره ١٩٧٦/١٣٩٦، چاپ افست تهران ١٣٦٤ ش.
- (٢٥) محمد بن احمد قرطبى، الاسنى في شرح اسماء الله الحسنى و صفاته العلى، چاپ شحلت احمدطحن، منصوره، مصر ٢٠٠٦/١٤٢٧.
- (٢٦) عبدالكريم بن هوازن قشيرى، التحرير في التنكير، چاپ ابراهيم بسبوني، قاهره ١٩٦٨.
- (٢٧) عبدالكريم بن هوازن قشيرى، شرح القشيري لاسماء الله الحسنى، چاپ عاصم ابراهيم كيالى، بيروت ٢٠٠٦/١٤٢٧.
- (٢٨) ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
- (٢٩) ابراهيم بن على كفعمى، المقام الاسنى في تفسير الاسماء الحسنى، چاپ فارس حسون، قم ١٤١٢.
- (٣٠) محمّدفواد عبدالباقي، المعجم المفهرس لالفاظ القرآن الكريم، بيروت: دار احياء التراث العربى، (بي.تا).
- (٣١) احمد بن محمد ميبدي، كشف الاسرار و عدة الابرار، چاپ على اصغر حكمت، تهران ١٣٦١ ش.

پاڻويس

١. ↑ محمدفواد عبدالباقي، المعجم المفهرس لالفاظ القرآن الكريم، ذيل واژه، بيروت: دار احياء التراث العربى، (بي.تا).
٢. ↑ خليل بن احمد، كتاب العين، ذيل «خبير»، چاپ مهدى مخزومى و ابراهيم سامرائى، قم ١٤٠٥.
٣. ↑ محمد بن احمد ازهرى، تهذيب اللغة، ذيل «خبير»، ج ٧، چاپ عبدالسلام سرحن، قاهره (١٣٨٦/١٩٦٧).
٤. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، ج ١، ص ٤٤، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
٥. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، ج ١، ص ٤٥، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
٦. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، ج ١، ص ٦٩، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
٧. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، ج ١، ص ٧٩، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
٨. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المصباح، ج ١، ص ٣٥٩، چاپ حسين اعلمى، بيروت ١٩٩٤/١٤١٤.
٩. ↑ احمد بن محمد ميبدي، كشف الاسرار و عدة الابرار، ذيل سبأ: ١، چاپ على اصغر حكمت، تهران ١٣٦١ ش.
١٠. ↑ عبدالله بن عمر بيضاوى، انوار التنزيل و اسرار التأويل، ذيل حج: ٦٣، المعروف بتفسير البيضاوى، مصر ١٣٣٠، چاپ افست بيروت (بي.تا).
١١. ↑ ابو الفتوح رازى، روض الجنان و روح الجنان في تفسير القرآن، ذيل نساء: ١٢٨، چاپ محمدجعفر ياحقى و محمدمهدى ناصح، مشهد ١٣٦٥-١٣٧٦ ش.
١٢. ↑ طبرسى، تفسير مجمع البيان، ذيل نساء: ٩٤.
١٣. ↑ احمد بن محمد ثعلبى، الكشف و البيان، ذيل نور: ٥٣، المعروف بتفسير الثعلبى، چاپ على عاشور، بيروت ٢٠٠٢/١٤٢٢.
١٤. ↑ طبرى، جامع، ذيل انعام: ١٨.
١٥. ↑ محمد بن عمر فخر رازى، التفسير الكبير، ذيل سبأ: ١، قاهره (بي.تا)، چاپ افست تهران (بي.تا).
١٦. ↑ طوسى، التبيين في تفسير القرآن، ذيل حج: ٦٣.
١٧. ↑ احمد بن حمدان ابوحاتم رازى، كتاب الزينة في الكلمات الاسلامية العربية، ج ١، ص ١٠٨، چاپ حسين فيض الله همداني، ج ١، قاهره ١٩٥٧.
١٨. ↑ عبدالرحمان بن اسحاق زجاجى، اشتقاق اسماء الله، ج ١، ص ١٢٧، چاپ عبدالحسين مبارك، بيروت ١٩٨٦/١٤٠٦.
١٩. ↑ ابن بابويه، التوحيد، ج ١، ص ٢١٦، چاپ هاشم حسيني طهرانى، قم (١٣٥٧ ش).
٢٠. ↑ عبدالكريم بن هوازن قشيرى، شرح القشيري لاسماء الله الحسنى، ج ١، ص ٤٦٥، چاپ عاصم ابراهيم كيالى، بيروت ٢٠٠٦/١٤٢٧.
٢١. ↑ عبدالملك بن عبدالله جوينى، كتاب الارشاد الى قواطع الادلة في اصول الاعتقاد، ج ١، ص ١٤٢، چاپ اسعد تميم، بيروت ١٩٩٦/١٤١٦.
٢٢. ↑ ابراهيم بن سرى زجاج، تفسير اسماء الله الحسنى، ج ١، ص ٣٣، چاپ احمد يوسف دقاق، قاهره (١٩٧٥/١٣٩٥).
٢٣. ↑ محمد بن محمد غزالى، المقصد الاسنى في شرح معانى اسماء الله الحسنى، ج ١، ص ١١٢، چاپ فضله شحاده، بيروت ١٩٧١.
٢٤. ↑ ابراهيم بن على كفعمى، المقام الاسنى في تفسير الاسماء الحسنى، ج ١، ص ٤١، چاپ فارس حسون، قم ١٤١٢.
٢٥. ↑ حسن بن عبدالله عسكرى، الفروق اللغوية، ج ١، ص ٧٤، قاهره ١٣٥٣، چاپ افست قم (بي.تا).
٢٦. ↑ احمد بن حسين بيهقى، كتاب الاسماء و الصفات، ج ١، ص ١٤٤، بيروت ١٩٨٤/١٤٠٥.
٢٧. ↑ طباطبائى، ذيل سبأ: ١.

٢٨. ↑ عبدالكريم بن ابراهيم جبلي، الكمالات الالهية في الصفات المحمدية، ج ١، ص ١١٨، چاپ سعيد عبدالفتاح، قاهره ١٩٩٧/١٤١٧.
٢٩. ↑ ابن عربي، الفتوحات المكية، ج ٤، ص ٢٣٩، بيروت: دارصادر، (بى تا).
٣٠. ↑ احمد بن منصور سمعاني، روح الارواح في شرح اسماء الملك الفتاح، ج ١، ص ٢٥٨، چاپ نجيب مايل هروي، تهران ١٣٦٨ ش.
٣١. ↑ ابراهيم بن سري زجاج، تفسير اسماء الله الحسنى، ج ١، ص ٣٣، چاپ احمد يوسف نقاق، قاهره (١٩٧٥/١٣٩٥).
٣٢. ↑ شهفور بن طاهر اسفرايني، تاج التراجم في تفسير القرآن للأعجم، ج ١، ص ٢٨، چاپ نجيب مايل هروي و على اكبر الهى خراساني، ج ١، تهران ١٣٧٥ ش.
٣٣. ↑ محمد بن عمر فخر رازي، شرح اسماء الله الحسنى للرازي، ج ١، ص ٢٤٨، و هو الكتاب المسمى لوامع البيان شرح اسماء الله تعالى و الصفات، چاپ طه عبدالرؤف سعد، قاهره ١٩٧٦/١٣٩٦، چاپ افست تهران ١٣٦٤ ش.
٣٤. ↑ محمد بن احمد قرطبي، الاسنى في شرح اسماء الله الحسنى و صفاته الغلى، ج ١، ص ٤٩٢، چاپ شحلت احمنطحن، منصوره، مصر ٢٠٠٦/١٤٢٧.
٣٥. ↑ عبدالكريم بن هوازن قشيري، التخبير في التنكير، ج ١، ص ٥٤، چاپ ابراهيم بسيوني، قاهره ١٩٦٨.
٣٦. ↑ محمد بن عمر فخر رازي، شرح اسماء الله الحسنى للرازي، ج ١، ص ٢٤٩، و هو الكتاب المسمى لوامع البيان شرح اسماء الله تعالى و الصفات، چاپ طه عبدالرؤف سعد، قاهره ١٩٧٦/١٣٩٦، چاپ افست تهران ١٣٦٤ ش.
٣٧. ↑ ابراهيم بن سري زجاج، تفسير اسماء الله الحسنى، ج ١، ص ٣٣، چاپ احمد يوسف نقاق، قاهره (١٩٧٥/١٣٩٥).
٣٨. ↑ عبدالكريم بن هوازن قشيري، التخبير في التنكير، ج ١، ص ٥٥، چاپ ابراهيم بسيوني، قاهره ١٩٦٨.
٣٩. ↑ عبدالكريم بن هوازن قشيري، شرح القشيري لاسماء الله الحسنى، ج ١، ص ١٣٨-١٣٩، چاپ عاصم ابراهيم كيالى، بيروت ٢٠٠٦/١٤٢٧.
٤٠. ↑ احمد بن منصور سمعاني، روح الارواح في شرح اسماء الملك الفتاح، ج ١، ص ٢٥٩-٢٧٩، چاپ نجيب مايل هروي، تهران ١٣٦٨ ش.

منبع

دانشنامه بزرگ اسلامي، مركز دائرة المعارف بزرگ اسلامي، برگرفته از مقاله «الخير»، ج ١، ص ٦٩٠.